

Άρειος Πάγος 734/1978, Τμ. Γ'(1)

Πηγή: ΝοΒ 27/79 σελ. 547

Περίληψη: Εργατικό ατύχημα. - δικαιούχα πρόσωπα αποζημιώσεως κατά τον ν. 551. - έλλειψη κατιόντων. - η αποζημίωση περιέρχεται κατά ισομοιρία στη σύζυγο και τους ανιόντες. - έννοια όρου "ζώντας εις βάρος του παθόντος". - περιουσία ή πόροι επαρκείς για ν' ανταποκριθούν στις ανάγκες τους ή δυνατότητα ασκήσεως βιοποριστικού επαγγέλματος. - αποκλείει δικαίωμα αποζημιώσεως. - ευτελή εισοδήματα ή ανεπαρκή για κάλυψη αναγκών. - δικαίωμα σε αποζημίωση, που δεν περιορίζεται ανάλογα με την παρεχόμενη βοήθεια από τον παθόντα.

Απόφαση Δικαστηρίου

Προεδρεύων ο κ ΑΝΑΣΤ. ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΥ, αντιπρόεδρος

Εισηγητής ο κ. ΝΙΚ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ, αρεοπαγίτης

Δικηγόροι οι κ.κ. Αντ. Κορβέσης, Β. Νομικός, Δούκας Καλογήρου

Επειδή, ως σαφώς προκύπτει εκ των διατάξεων του άρθρ. 6 του β.δ. της 24.7/25.8.1920 "περί κωδικοποιήσεως των νόμων περί ευθύνης προς αποζημίωσιν των εξ ατυχήματος εν τη εργασία παθόντων εργατών ή υπαλλήλων", έχοντος εφαρμογήν κατ' άρθρ. 66 του ΚΙΝΔ. (ν. 3816/1958) και επί ατυχημάτων εκ βιαίου συμβάντος ναυτικών, εν περιπτώσει θανάτου του παθόντος, η κατά το άρθρ. 3 περίπτ. 5 αποζημίωσις περιέρχεται, εάν ο παθών δεν κατέλιπε κατιόντας, εις την επιζώσαν σύζυγον αυτού και τους καταλειφθέντας ανιόντας αυτού τους ζώντας εις βάρος του παθόντος και δη κατά το ήμισυ εις την σύζυγον και κατά το έτερον ήμισυ εις τους ανιόντας, διανεμόμενον μεταξύ αυτών. Κατά την έννοιαν των άνω διατάξεων, ίνα οι αιτούντες θεωρηθώσιν ως ζώντες εις βάρος του παθόντος, δέον εν τω χρόνω του θανάτου αυτού, να ήσαν εν αδυναμία όπως επαρκέσωσιν εξ ιδίων εις τας ανάγκας προς το ζην και ο παθών να παρείχε πράγματι αναγκαίαν εις αυτούς βοήθειαν. Δεν δύνανται όμως να θεωρηθώσιν οι ανιόντες ως ζώντες εις βάρος του παθόντος, όταν έχουσιν περιουσίαν ή πόρους επαρκείς ίνα ανταποκριθώσιν εις τας ανάγκας των ή όταν δύνανται να ασκώσιν επάγγελμα δυνάμενον να προσπορίση αυτοίς τοιούτους. Εξ άλλου, δεν αποκλείονται ούτοι της άνω αποζημιώσεως εάν κέκτηνται ευτελή εισοδήματα ή και ακίνητον περιουσίαν, άτινα δεν είναι αρκετά προς κάλυψιν των προς το ζην αναγκών των, μη απαιτουμένης διά την συνδρομήν του άνω όρου, πλήρους απορίας των. Λαμβάνονται δε υπ' όψει και αι υποχρεώσεις διατροφής τινός των ανιόντων. Δεν είναι δε απαραίτητον ίνα οι ανιόντες έζων αποκλειστικώς εις βάρος του παθόντος, αφού εν εναντία εκδοχή, θα επήρχετο το άτοπον να στερήται της αποζημιώσεως ο ανιών αν δέχεται βοήθειαν από πλείονα τέκνα του. Εφ' όσον δε το μέτρος της αποζημιώσεως ορίζεται κατ' αποκοπήν, δεν δύνανται αύτη να μειωθή αναλόγως της παρεχομένης υπό του παθόντος βοήθειας, του ανιόντος δικαιουμένου εις το ποσόν αυτής και αν μικρά, αλλ' αναγκαία προς το ζην τω παρείχετο υπό του παθόντος βοήθεια.

(1) Μετά την Β' τμ. Α.Π. 212/1977.